

[Erlendsson.]

hvert fald grund til at formode — at ministeren har været meget aktiv i de ting, der er sket både med hensyn til Birgitte og med hensyn til Vietnambørnene, men takket være den udformning, loven har, har ministeren hver gang kunnet fralægge sig ansvaret for de uheldige ting, der er sket.

Der er talt om at tvangstilbageføre store børn, der er løbet hjemmefra. Det er gået så vidt, at man fra Københavns børneværns side har nægtet forældre at få politiets bistand til blot at tale med et barn i enrum. Jeg kan nævne et ganske konkret eksempel, nemlig Piasagen, som nogle måske endnu husker — det var i begyndelsen af 1974 — hvor forældrene henvendte sig til mig og sagde, at der altid havde været det bedste forhold i hjemmet, men der havde været et skænderi, og derefter forlod pigen hjemmet, og da forældrene kom ud for at tale med hende, var det dem ikke muligt at komme igennem den mur af BRIS-forkæmpere og andre, som havde slået ring omkring pigen. I den alder er det jo så fristende at være midtpunkt i en tropsaktion mod forældrene, og det var umuligt at komme igennem; ikke engang en samtale under 4 øjne kunne gennemføres ved børneværnets hjælp, så jeg er enig med hr. Wamberg i, at der ingen grund er til at rose Københavns børneværn.

Det blev sagt fra hr. Gunner Baunsgaards side, at vi havde været ude for ubehagelige enkeltsager, at det selvfølgelig var noget kedeligt noget med Vietnambørnene, og at det var ubehageligt for os. Ja men det er netop den slags sager, som åbner øjnene for, at der er noget forkert ved loven, og jeg vil til sidst tillade mig at citere socialministeren fra Folketingstidende 1975-76 sp. 2811, der sluttede sådan:

„Hertil kommer, at jeg, såfremt jeg mere generelt får det indtryk, at børneværnene ikke lever op til deres ansvar, må overveje at søge loven ændret for at afhjælpe dette forhold.“

Jeg mener, at der allerede i ministerens udtalelser dengang er givet en sikkerhed for, at vi kunne komme igennem med sådanne ændringer, som vi har ønsket her.

Jeg takker for den tilslutning, nogle af vores forslag har fået, og håber på en frugtbar diskussion og forhåbentlig enighed om nogle af disse punkter i udvalget.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti kan ikke gå ind for den foreliggende dagsorden. Jeg har flere gange her fra tingets talerstol talt om de tanker, jeg og mit parti har gjort os om Vietnambørnene, og vi mener, at det burde være muligt at integrere dem i det danske samfund, da de ikke kan komme tilbage til Vietnam og heller ikke ønsker det.

Vi mener, det burde være sådan, at de kunne optages i hjem, ikke ved adoption måske, men sådan at de kunne lære dansk levemåde, blive integreret og så bo i nærheden af hinanden, sådan at de kunne få en fælles undervisning. Om det så kunne være sammen med hr. Henning Becker, skal jeg slet ikke tage stilling til, men det burde selvfølgelig være muligt, at de kunne være i nærheden af ham, og der burde kunne samarbejdes på det område.

Jeg har med interesse hørt ministeren fortælle om Food For The Hungry, og jeg synes også, det var et meget fantastisk projekt, at man skulle tage til Sydamerika og bo i en landsby i et fællesskab. Jeg synes, det er såre urealistisk, og det må man absolut stille sig negativt over for.

Hvad angår den sidste del af dagsordenen, hvor regeringen opfordres til at stå i stadig forbindelse med folketingets udvalg nedsat i henhold til grundlovens § 71, stk. 7, kan jeg sige, at der i hvert fald er en forbindelse mellem udvalget og regeringen, og at § 71-udvalget sender mange forespørgsler og får svar, men vi må altså gå imod dagsordensforslaget.

Arentoft (FP):

Jeg er ked af, at socialministeren ikke selv er til stede, for dette er i virkeligheden at betragte som en redningsline eller et redningstov af dimensioner, som vi faktisk kaster ud til socialministeren i spørgsmålet om Vietnambørnene, og det er rigtigt, som ministeren for skatter og afgifter sagde, at det er selvfølgelig Saigonbørnene, det drejer sig om.

Idet folketinget pålægger en minister at udføre en handling, er ministeren nødt til at gøre det, og det ville man med denne dagsorden. Det må være sagen, det drejer sig om, og jeg tror fuldt og fast på, efter at jeg har talt med Henning Becker flere gange, at han er samarbejdsvillig, som jeg sagde før, af hensyn til børnenes tarv. Hr. Tastesen